

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1958-1959.

5 MAART 1959.

WETSVOORSTEL

tot wijziging der samengeordende wetten van 20 mei 1846, van 29 maart 1929 en van 16 augustus 1932, betreffende de openbare verkoop van nieuwe en gebruikte goederen.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN.

Over het ganse land gaan in velerlei handelsmiddelen stemmen op tegen de « oneerlijke concurrentie », gevoerd door inrichters van openbare verkopen.

Het vraagstuk is niet nieuw, het stelt zich reeds sedert de onafhankelijkheid van ons land. De eerste wet, inzake de openbare verkopen, dateert van 23 maart 1838. Zij werd gewijzigd door deze van 31 maart 1841. Beide wetten beantwoordden niet aan de gestelde verwachtingen en werden vervangen door de wet van 20 mei 1846.

Ook in Frankrijk werd de noodzakelijkheid gevoeld deze stof te reglementeren; dit geschiedde door de wet van 25 juni 1841.

Artikel 1 van de Belgische wet werd trouwens gecopieerd van genoemde Franse wet.

De bezwaren die thans worden geformuleerd blijken in hoofdzaak dezelfde te zijn, als deze die de oorzaak waren van het reglementeren van deze stof, en aanleiding waren om de wetten van 23 maart 1838 en 31 maart 1841 te vervangen. Onderstaande uittreksels uit het voorwoord tot de wet van 20 mei 1846, tonen dit aan :

« Maar laatstgenoemde wet (23 maart 1838) heeft geen » paal en perk gesteld aan het voornaamste misbruik, dat » er in bestond in het klein nieuwe koopwaren te ver- » kopen buiten de wettige handel om. Het hierbijgaande » ontwerp heeft ten doel de ontoereikendheid van de thans » geldende wetgeving te verhelpen. »

(Intussen is gebleken dat de toenmaals aangebrachte verbeteringen, thans — hetzij 111 jaar later — niet meer voldoende zijn.)

Chambre des Représentants

SESSION 1958-1959.

5 MARS 1959.

PROPOSITION DE LOI

portant modification des lois coordonnées du 20 mai 1846, du 29 mars 1929 et du 16 août 1932, sur les ventes publiques de marchandises neuves et usagées.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Dans tout le pays, les divers milieux du commerce protestent contre la « concurrence déloyale » pratiquée par des organisateurs de ventes publiques.

Le problème n'est pas nouveau; il se pose depuis l'indépendance de notre pays. La première loi sur les ventes publiques date du 23 mars 1838. Elle fut modifiée par la loi du 31 mars 1841. Les deux lois n'ayant pas atteint le but envisagé, furent remplacées par la loi du 20 mai 1846.

En France également, on s'est rendu compte de la nécessité de réglementer cette matière, ce qui s'est fait par la loi du 25 juin 1841.

L'article premier de la loi belge est d'ailleurs la réplique de la loi française précitée.

Les critiques actuellement formulées semblent, en ordre principal, être identiques à celles qui ont entraîné la réglementation de cette matière et le remplacement des lois du 23 mars 1838 et du 31 mars 1841. C'est ce qui résulte des extraits ci-dessous du préambule de la loi du 20 mai 1846 :

« Mais cette dernière loi (23 mars 1838) n'a pas apporté » de remède au principal abus, à celui qui consiste à vendre » en détail des marchandises neuves étrangères à la vente » légitime. Le projet ci-joint a pour but de pourvoir à » l'insuffisance de la législation en vigueur ».

(Il est apparu entre temps, que les améliorations introduites à l'époque ne donnent plus satisfaction à l'heure actuelle, soit après 111 ans.)

« Onnodig een verantwoording te zoeken voor het beginsel waarop deze wetgeving steunt.
 » Dit beginsel werd reeds gehuldigd in de wet van 1838. Men heeft toen erkend dat het passend en billijk was de regelmatig gevestigde handel te beschermen tegen
 » Dit beginsel werd reeds aanvaard in de wet van het misbruik van dergelijke verkopen. Dit was trouwens in het belang van 's Lands nijverheid, want deze verkopen hadden en hebben nog meestal betrekking op buitenlandse producten, op zgn. restanten van de buitenlandse handel, die tegen om het even welke prijs op de binnenlandse markt worden gegooid, en zo de waarde van de inlandse productien verminderen en schade berokkenen aan de regelmatig gevestigde kleinhandel.
 » Bij deze voornaamste bedenkingen komt nog het nutteloze van openbare verkopen van nieuwe waren in een land als het onze, waar het verkeer geen moeilijkheden oplevert, waar de dorpen en steden dicht naast elkaar liggen en de kleinhandel voldoende ontwikkeld is. »

(Spreekt we in 1959 niet van overbezetting?)

« Men zou in dit verband kunnen spreken over de meestal minderwaardige kwaliteit van de waren die aldus aan de man worden gebracht, over de misbruiken, over het bedrog dat er mee gepaard gaat ten nadele van de verbruiker zelf, zowel als van de regelmatig gevestigde handel. »

« Het eerste artikel van het ontwerp formuleert het grondbeginsel: het bepaalt het gemeen recht door formeel en volstrekt verbod uit te vaardigen, in het klein nieuwe waren te verkopen volgens enig procédé waarbij de kopers actief worden betrokken. »

Onder de nieuwe goederen, die thans te koop worden gesteld, dienen in het bijzonder aangestipt: meubelen, tapijten, zilverwerk, uurwerken, smeedwerk en porselein. De gamma van de te koop gestelde, ongebruikte artikelen, neemt evenwel nog steeds uitbreiding. Zo kon in de laatste maanden worden vastgesteld: dat te koop worden aangeboden: lusters, fietsen, schrijfmachines, stofzuigers, kaders, schilderijen, enz.

Het hoeft werkelijk geen betoog, dat openbare verkopen, waarbij de inrichters onwettelijke en verdachte praktijken toepassen, uiterst schadelijk zijn voor de verbruikers. Deze verkeren in de ijdele waan, aan exceptionele prijzen te zijn bediend: daarenboven wordt hun goede smaak bedorven, zodat ze alle schattingsvermogen er bij inschieten; ze zijn in feite, het slachtoffer van zekere spitsvondigheden van de inrichters.

Het publiek, dat wordt aangetrokken door bedrieglijke voordelen, keert zich af van de ernstige, gevestigde handelaars, wier economische functie niet hoeft te worden bewezen, en die derhalve worden belemmerd in de normale uitoefening van hun beroep.

Deze laatste beschouwingen worden gedeeltelijk aangehaald, in het verslag aan de Koning die aan het besluit van 2 maart 1935 voorafgaat.

Van meet af aan was men evenwel de mening toegedaan, dat het instandhouden van openbare verkopen noodzakelijk is, en het is derhalve nooit onze bedoeling geweest, aan te sturen op de afschaffing van deze verkoopsvorm, noch de gevestigde verkoopzalen het bestaansrecht te betwisten.

We zagen in, dat de verkoop van nieuwe goederen, in openbare verkopen moet toegelaten zijn, wanneer er bijzondere redenen voorhanden zijn, namelijk deze voorzien door artikel 6 van dit wetsvoorstel.

Het zijn slechts de uitwassen van deze handelsactiviteit, die moeten worden uitgeroeid.

« Il est superflu de justifier le principe sur lequel cette législation repose.

» Ce principe a été admis par la loi de 1838. On a reconnu alors la convenance et l'équité de protéger le commerce régulier et à demeure contre l'abus des ventes de l'espèce. L'intérêt de l'industrie nationale le voulait aussi, notamment parce que ces ventes se composaient et se composent encore principalement de fabricats étrangers, de fonds de magasin, autrement dit de soldes du commerce étranger, lesquels déversés en quelque sorte à tout prix sur le marché intérieur, viennent déprécier la valeur des produits indigènes et nuire au commerce régulier de détail.

» On peut ajouter à ces considérations principales l'inutilité des ventes publiques de marchandises neuves dans un pays comme le nôtre, où les communications sont très faciles, les localités rapprochées et le commerce de détail suffisamment répandu. »

(Ne parle-t-on pas, en 1959, d'encombrement?)

« On pourrait invoquer la mauvaise qualité assez ordinaire des objets mis en vente de cette manière, les abus les fraudes qui en résultent au préjudice du consommateur lui-même, autant que du « commerce régulier ».

« L'article premier du projet pose le principe fondamental: il fixe le droit commun, en portant l'interdiction formelle et absolue de vendre, en détail, des marchandises neuves, par aucun moyen propre à solliciter le concours des acheteurs. »

Parmi les marchandises neuves, mises en vente actuellement, nous signalons notamment: des meubles, des tapis, de l'argenterie, des montres, du fer forgé et de la porcelaine. Toutefois, la gamme des articles non usagés mis en vente s'étend de plus en plus. C'est ainsi qu'au cours des derniers mois, on a pu constater la mise en vente de lustres, bicyclettes, aspirateurs, cadres, tableaux, etc.

Il va sans dire que les ventes publiques dont les organisateurs se livrent à des pratiques illégales et suspectes sont extrêmement préjudiciables aux consommateurs. Ceux-ci s'imaginent en toute candeur qu'ils bénéficient de prix exceptionnels; de plus, leur goût se détériore de sorte qu'ils perdent toute faculté d'appréciation; en fait, ils sont victimes de certaines subtilités des organisateurs.

Le public, attiré par des avantages illusoires, se détourne des commerçants sérieux, dont la fonction économique est évidente et qui se voient ainsi entravés dans l'exercice normal de leur profession.

Ces dernières considérations se retrouvent en partie dans le rapport au Roi précédant l'arrêté royal du 2 mars 1935.

Toutefois, nous avons toujours considéré que les ventes publiques sont nécessaires; aussi nous n'avons jamais eu l'intention de supprimer ce mode de vente ni de contester le droit d'existence des salles de ventes établies.

Nous reconnaissons qu'il faut permettre la vente publique de marchandises neuves lorsqu'il existe des motifs particuliers, notamment ceux prévus par l'article 6 de la présente proposition de loi.

Il s'agit uniquement d'extirper les abus de cette activité commerciale.

Besprekingen van de misbruiken.

We menen dat het nuttig is enkele typische feiten aan te stippen, die de openbare verkopeningen, zoals ze thans worden ingericht, kenmerken. De aangehaalde feiten werden vastgesteld, en waren de aanleiding om de studie van de hervorming van de wet aan te vatten.

1. — Het publiek wordt van de openbare verkoping op de hoogte gesteld, bij middel van aanplakbrieven en kaarten, die in alle huizen van een bepaalde streek, door de post worden besteld. De berichten worden door de inrichters van de openbare verkopeningen, voor meerdere verkopeningen in verschillende gemeenten, in eens gedrukt. Slechts de hoofding wordt gewijzigd. Daaruit volgt, dat de goederen, die werkelijk te koop worden aangeboden, niet altijd op de berichten worden vermeld en goederen, die wel op de berichten worden vermeld, *niet* te koop worden aangeboden.

2. — De berichten vermelden doorgaans: « Alles wordt onwederroepelijk verkocht ». Dit is meestal het geval niet, gezien daags na de verkoping de vrachtwagens van sommige inrichters belangrijke hoeveelheden goederen opladen en afzetten in de gemeenten waar de volgende verkoop is voorzien.

3. — Het feit dat de goederen slechts zeer korte tijd vóór de tentoonstelling ter plaatse zijn (sommige goederen worden enkele uren vóór de tentoonstelling of de verkoop aangebracht) bemoeilijkt ten eerste het nazicht, voorzien door artikel 2 of die eventueel door het gerecht wordt bevolen.

4. — Uit punt 2 blijkt dat er wordt overgegaan tot fictieve verkopeningen, waaruit af te leiden is dat in de zaal handlangers van de inrichter moeten aanwezig zijn. Het is een algemeen gekend verschijnsel dat in iedere openbare verkoping door de inrichters handlangers worden aangesteld om de verkoopprijzen op te drijven. Wanneer echter een handlanger het hoogste bod heeft, moet de inrichter, ofwel de verkoop toeslaan, ofwel verklaren dat het voorwerp ingehouden wordt.

Slaat hij het toe, dan moet de aanwezige openbare ambtenaar, het op de lijst der verkopen, waarop de registratierechten worden berekend, vermelden.

De openbare ambtenaar is o. i. schuldig, wanneer hij een dergelijke fictieve verkoop, op de bedoelde lijst niet vermeldt.

Wanneer de inrichter zelf het hoogste bod heeft (o. i. mag hij zich inspannen om de prijzen op te drijven) dan wordt het voorwerp ingehouden, tenware hij het werkelijk persoonlijk wil opkopen. In dit laatste geval moet de openbare ambtenaar het noteren.

De openbare ambtenaar kan ten slotte van nalatigheid beschuldigd worden, wanneer hij de verkoop zelf niet volgt en zich ermede vergenoegt de lijst, opgemaakt door de bediende van de inrichter, te kopiëren, aldus geen nota nemend van de fictieve verkopen.

5. — Het is een feit, dat nieuwe goederen worden verkocht, die de hoeveelheden en/of de waarden, voorzien door artikel 2 van de geordende wetten niet bereiken.

De huidige wet laat aan de inrichters te veel mogelijkheden. De beroepsverenigingen, die een strenge waakzaamheid aan de dag leggen, kunnen slechts een zeer klein gedeelte van het onwettelijke uit de verkoop weren.

Het betreft o. m. meubelen, waarbij de vreemde fabrikanten zo welwillend zijn, op de faktuur de vermelding: « occasiemeubelen » aan te brengen. In sommige openbare verkopeningen werden nieuwe uurwerken per stuk verkocht, porselein onder de voorziene hoeveelheid, enz.

Examen des abus.

Nous avons jugé utile d'exposer quelques aspects caractéristiques des ventes publiques telles qu'elles sont actuellement organisées. Ces aspects nous ont déterminé à réviser la loi.

1. — Le public est informé de la vente publique par voie d'affiches et d'avis distribués par la poste dans toutes les maisons d'une région déterminée. Ces avis sont imprimés par les organisateurs en une fois pour plusieurs ventes publiques devant avoir lieu dans plusieurs communes. Seul l'intitulé est modifié. Il en résulte que les marchandises réellement mises en vente ne figurent pas toujours sur les avis et que les marchandises y mentionnées ne sont pas mises en vente.

2. — Les avis portent généralement la mention: « Tout doit être vendu ». Dans la plupart des cas, il n'en est pas ainsi, puisque le lendemain de la vente on voit les camions de certains organisateurs charger et décharger d'importantes quantités de marchandises dans les communes où la vente suivante est prévue.

3. — Etant donné que les marchandises ne sont sur place que très peu de temps avant l'exposition (certaines marchandises sont apportées quelques heures avant l'exposition ou la vente) la vérification prévue par l'article 2 ou éventuellement ordonnée par la justice s'en trouve fortement entravée.

4. — Il résulte du point 2 que l'on procède à des ventes fictives, ce qui implique la présence dans la salle de complices de l'organisateur. Il est notoire qu'à chaque vente publique les organisateurs désignent des complices, chargés de pousser aux enchères. Mais lorsque l'offre la plus élevée émane d'un complice, l'organisateur est obligé soit d'adjuger, soit de déclarer que l'objet est retiré.

S'il adjuge, l'officier public présent est tenu d'en faire mention sur la liste des ventes servant au calcul des droits d'enregistrement.

A notre avis, l'officier public est coupable s'il omet de mentionner une telle vente fictive sur la liste en question.

Lorsque l'organisateur détient l'offre la plus élevée (il peut également, à notre avis, s'efforcer de faire monter les prix), l'objet est retiré, à moins qu'il ne désire réellement l'acquérir lui-même. Dans ce dernier cas, l'officier public doit en prendre note.

L'officier public peut enfin se voir accuser de négligence s'il ne suit pas lui-même la vente et s'il se contente de copier la liste établie par l'employé de l'organisateur, ne prenant pas note ainsi des ventes fictives.

5. — Il est notoire que sont vendues des marchandises neuves n'atteignant pas les quantités et/ou les valeurs prévues par l'article 2 des lois coordonnées.

La loi actuelle laisse trop de liberté aux organisateurs. Les associations professionnelles qui exercent un contrôle sévère, ne parviennent à écarter de la vente qu'une minime partie de ce qui est illégal.

Il s'agit notamment de meubles, que des fabricants étrangers complaisants font passer sur la facture pour « meubles d'occasion ». Dans certaines ventes publiques, des horloges neuves ont été vendues à la pièce, de la porcelaine en quantités moindres que prévues, etc.

6. — Het is bij gebrek aan wettelijke controle, dat de toepassing van de wet van 1846, ondoelmatig blijkt. De inrichters van openbare verkopen die zilverwerk verkopen zijn onderworpen aan dezelfde reglementering, die van toepassing is op de gevestigde handelaars, o. m. het stemmen der edele metalen.

Een controle op dit stuk werd op initiatief van de overheid in West-Vlaanderen nog nooit uitgevoerd. Dit gebeurde slechts na tussenkomst van de betrokken beroepsvereniging. Deze laatste kan zeker niet alom en overal tegenwoordig zijn.

De algemene economische inspectie kan bij voorbeeld op iedere dag van het jaar, bij de gevestigde handelaars, een onderzoek instellen, terwijl een dergelijk onderzoek bij de inrichters van openbare verkopen slechts tijdens enkele uren mogelijk is. Op dit gebied, dringt zich dan ook een strenge controle op. Dit geldt evenzeer voor de verkoop van nieuwe goederen.

7. — Bepaalde praktijken stemmen tot nadenken. Zo zijn er inrichters van openbare verkopen, die telkens juwelen vermelden, en er nooit, gedurende de openbare verkoping zelf, verkopen. Wanneer de inrichter dit telkens vermeldt, moet er daartoe een reden voorhanden zijn. Men mag vermoeden, dat de waren steeds vóór of na de openbare verkoping van de hand gedaan worden. Deze laatste praktijken moeten trouwens aangezien worden als leurhandel, en de inrichter zou gebeurlijk t.o.v. deze wetgeving in regel moeten zijn.

8. — Men kan verder vaststellen, dat de meeste nieuwe goederen, afkomstig zijn uit het buitenland (Italië, Duitsland, Tsjecho-Slowakije, enz.).

Gezien het hoofdzakelijk meubelen betreft, ontsnapt er aldus werkgelegenheid, aan ambachtslieden van de streek. Dit element kan schijnbaar niet belangrijk zijn. In ons land dient echter alles in het werk te worden gesteld om de werkgelegenheid te verhogen, zodat het zeker een dwingende plicht is bepaalde activiteiten te keer te gaan, die vooreerst onwettig zijn, en daarenboven werkgelegenheid ontnemen.

We onderstrepen dat dit als gevolg heeft :

a) dat er normaal een geringere economische activiteit zal kunnen waargenomen worden;

b) dat in deze ongunstige omstandigheden, bedoelde een verkoopsvorm, in de praktijk steeds afvloeiing van kapitalen naar het buitenland voor gevolg zal hebben, en aldus de koopkracht rechtstreeks (minder werkgelegenheid) en onrechtstreeks (t.o.v. de in de streek vervaardigde produkten) zal verminderen.

Besluit.

1. — De wet van 20 mei 1846 is niet meer aangepast aan de huidige handelsgebruiken en opvattingen. Zij geeft niet de minste waarborg, wat betreft de eerlijkheid van deze handelsactiviteit, en kan de oneerlijke concurrentie, die in het kader van de openbare verkopen steeds toeneemt, niet te keer gaan.

2. — De wetgeving dient derhalve gewijzigd, opdat de zeer gegronde opwerpingen, worden opgevangen; en de wet verder zou beantwoorden aan de geest uitgedrukt in het voorwoord van de wet van 1846.

3. — Zoals hoger aangehaald, spruiten sommige van de opwerpingen voort uit welbepaalde feiten, die bij openbare verkopen werden vastgesteld en die thans strafbaar

6. — C'est à défaut d'un contrôle légal que l'application de la loi de 1846 se révèle inefficace. Les organisateurs de ventes publiques qui vendent de l'argenterie sont soumis aux mêmes réglementations que celles applicables aux commerçants établis, au poinçonnage des métaux précieux notamment.

Un contrôle en ce domaine n'a jamais été effectué à l'initiative des autorités de la Flandre Occidentale. Il n'a eu lieu qu'après intervention de l'association professionnelle intéressée. Cette dernière ne peut certes pas être omniprésente.

L'inspection générale économique peut par exemple chaque jour de l'année faire des enquêtes chez les commerçants établis, alors que de telles enquêtes, lors de l'organisation de ventes publiques ne sont possibles que pendant quelques heures. Aussi, un contrôle sévère s'impose en ce domaine. Il en est de même en ce qui concerne la vente de marchandises neuves.

7. — Certaines pratiques incitent à la réflexion. Ainsi, celles d'organiseurs de ventes publiques qui annoncent chaque fois des bijoux tout en n'en vendant jamais pendant la vente publique même, si l'organisateur en fait chaque fois mention, c'est qu'il doit y avoir une raison. Il est à présumer que les marchandises sont écoulées avant ou après la vente. Ces dernières pratiques doivent d'ailleurs être considérées comme du commerce ambulant, et l'organisateur devrait dès lors se conformer à la législation sur la matière.

8. — On constate, par ailleurs, que la plupart des marchandises neuves sont de provenance étrangère (Italie, Allemagne, Tchécoslovaquie, etc.).

Comme il s'agit en ordre principal de meubles, il en résulte une certaine diminution des possibilités d'emploi pour les artisans régionaux. Ce facteur peut sembler sans importance. Mais dans notre pays, tout doit être mis en œuvre pour augmenter les possibilités d'emploi, d'où le devoir impérieux de contrecarrer certaines activités qui, tout d'abord, sont illégales et qui, en outre, réduisent les possibilités d'emploi.

Nous soulignons :

a) qu'il en résultera normalement une diminution de l'activité économique;

b) que, dans ces conditions défavorables, le mode de vente en question aura toujours pratiquement pour conséquence de drainer des capitaux vers l'étranger, diminuant directement (moins de possibilités d'emploi) et indirectement (par rapport aux produits fabriqués dans la région) le pouvoir d'achat.

Conclusions.

1. — La loi du 20 mai 1846 ne répond plus aux coutumes et conceptions commerciales actuelles. Elle n'offre pas la moindre garantie quant à la loyauté de cette activité commerciale et elle ne permet pas de réprimer la concurrence déloyale qui s'étend de plus en plus sous forme de ventes publiques.

2. — Il convient donc de modifier la législation, de manière à devancer des griefs légitimes de telle sorte que la loi reste conforme aux intentions exprimées dans le préambule de la loi de 1846.

3. — Certaines des objections, citées ci-dessus, résultent de constatations faites à l'occasion de ventes publiques, et qui sont actuellement punissables. La loi doit-elle être modi-

zijn. Moet de wet op dit stuk worden gewijzigd? We menen hierop bevestigend te moeten antwoorden, om volgende redenen:

a) de wet kan, in haar huidige vorm, onder verscheidene opzichten, niet doelmatig worden toegepast, zoals de praktijk bewijst;

b) sommige opvattingen, destijds blijkbaar gehuldigd of aldus voorgehouden, stemmen niet meer overeen met de huidige begrippen. We mogen inderdaad niet uit het oog verliezen, dat de wet vóór 113 jaar van kracht werd.

fiée sur ce point? Nous estimons que la réponse doit être affirmative étant donné que :

a) la loi, dans sa forme actuelle, ne peut, à certains égards être appliquée efficacement, ainsi que le révèle la pratique;

b) certaines conceptions, jadis admises ou prônées comme telles, ne répondent plus aux conceptions actuelles. En effet, il y a lieu de se rappeler que la loi est entrée en vigueur il y a 113 ans.

A. DE NOLF.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Openbare verkopeningen van nieuwe goederen aan de verbruiker, hetzij per opbod, hetzij per afbod, zijn verboden behalve in de door de wet bepaalde gevallen.

Art. 2.

Worden beschouwd als nieuwe goederen, alle goederen waarin handel wordt gedreven, die niet door gebruik beschadigd zijn en waarvoor geen oorsprongsattest, afkomstig van een verbruiker die zijn woonplaats in België heeft, kan worden voorgelegd.

Wanneer het echter goederen betreft die afkomstig zijn van een eigenaar of een verbruiker die zijn woonplaats niet in België heeft, wordt het oorsprongsattest echt verklaard door de Belgische consulaire autoriteiten.

De in artikel 4, § 7 van deze wet bedoelde deskundigen kunnen, wanneer er twijfel bestaat, oorsprongsattesten eisen waarvan de echtheid moet worden bewezen door de inrichters van openbare verkopen. Deze deskundigen kunnen op kosten van de inrichters nagaan of het werkelijk gebruikte goederen geldt.

Het afleveren van een accommodatieattest is strafbaar overeenkomstig artikel 10 van deze wet.

Art. 3.

De niet-verwerkte en niet-bewerkte goederen vallen niet onder toepassing van deze wet.

Art. 4.

De openbare verkoop van gebruikte goederen mag alleen plaatsvinden in lokalen die uitsluitend daartoe bestemd zijn. Die lokalen moeten zich bevinden in een gebouw dat gescheiden is van de winkel of andere verkoopplaatsen.

Deze bepaling geldt niet voor de openbare verkoop van gebruikte goederen die het gevolg zijn :

- a) van een sterfgeval;
- b) van een faillissement;
- c) van de stopzetting van een of andere beroepsactiviteit;
- d) van een ander geval van noodzaak, waarvan de beoordeling ligt bij de rechtbank van koophandel.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Sont interdites les ventes au consommateur de marchandises neuves à cri public, soit aux enchères, soit au rabais, sauf les cas prévus par la loi.

Art. 2

Sera considérée comme neuve toute marchandise faisant l'objet d'un commerce, non détériorée par l'usage et dont on ne pourra produire un certificat d'origine délivré par un consommateur ayant son domicile légal en Belgique.

Toutefois lorsqu'il s'agit de marchandises qui proviennent d'un propriétaire ou d'un consommateur n'ayant pas son domicile légal en Belgique, le certificat d'origine sera certifié conforme par les autorités consulaires belges.

Les experts visés à l'article 5 § 7 de la présente loi pourront, en cas de doute, exiger les certificats d'origine dont l'authenticité est à charge des organisateurs des ventes publiques. Ces experts peuvent examiner aux frais des organisateurs si les marchandises sont réellement usagées.

La délivrance d'un certificat de complaisance sera frappée des peines prévues à l'article 10 de la présente loi.

Art. 3.

Les marchandises non manufacturées et non façonnées ne tombent pas sous l'application de la présente loi.

Art. 4.

La vente publique de marchandises usagées ne peut avoir lieu que dans des locaux destinés exclusivement et de façon permanente à cet usage. Ces locaux se trouveront dans un immeuble distinct de tout magasin ou autre lieu de vente.

Cette disposition ne s'applique pas aux ventes publiques de marchandises usagées provenant soit :

- a) d'un décès;
- b) d'une faillite;
- c) d'une cessation de toute activité professionnelle;
- d) d'un autre cas de nécessité dont l'appréciation sera soumise au tribunal de commerce.

Wanneer het materieel onmogelijk is over een geschikt lokaal te beschikken, dient de vrederechter van het kanton daartoe een lokaal aan te wijzen, op voorstel van de plaatselijke burgemeester.

Art. 5.

§ 1. — Degene die een openbare verkoping van gebruikte goederen aan verbruikers wil organiseren, moet dit aan de Prokureur des Konings, van de plaats waar de verkoop zal geschieden, mededelen.

Hij zal daarom, tenmiste zes dagen vóór dat de verkoping plaats grijpt, een geschreven verklaring in drie exemplaren, indienen bij de Prokureur des Konings.

Iedere georganiseerde openbare verkoop moet geschieden met de hulp van een ministerieel ambtenaar, die verantwoordelijk is voor de eerlijkheid van de verkoop bij opbod, dit wil zeggen dat hij er moet over waken dat geen andere goederen worden verkocht dan die welke zijn vermeld in de in het vorige lid bedoelde en aan de Procureur des Konings overgemaakte verklaring.

§ 2. — Deze geschreven verklaring vermeldt :

- a) de beschrijving der goederen;
- b) de nummering der goederen.

§ 3. — De goederen moeten genummerd zijn zoals in de verklaring wordt aangeduid.

§ 4. — De verklaring moet vergezeld gaan van de oorsprongsattesten waarvan sprake in artikel 2.

§ 5. — De verkoop moet uitgevoerd worden in de volgorde in de verklaring aangeduid.

§ 6. — De publieke aankondiging van de openbare verkoping mag geen goederen vermelden, welke niet voorkomen op de verklaring welke aan de Prokureur des Konings overgemaakt werd.

§ 7. — De Prokureur des Konings stelt twee deskundigen aan per soort goederen, die verkocht zullen worden. Deze deskundigen worden gekozen op een dubbellijst van kandidaten, opgemaakt per beroep, door de representatieve provinciale beroepsverenigingen. Deze lijst wordt om de drie jaar vernieuwd.

§ 8. — Na hun onderzoek maken de deskundigen een verslag op dat zij aan de Prokureur des Konings overhandigen. De Prokureur des Konings stuurt daarna aan de inrichter van de verkoop een exemplaar van de hoger genoemde verklaring terug, waarop de goederen welke niet mogen worden verkocht, zijn geschrapt.

§ 9. — Een afschrift van deze verklaring wordt naar de ontvanger van registratie en domeinen van de plaats waar de verkoop zal plaats hebben, gestuurd opdat deze zijn controle zou kunnen verrichten.

§ 10. — Wanneer goederen, welke door de Prokureur des Konings van de lijst werden geschrapt, of die niet op de lijst voorkomen, worden te koop gesteld of verkocht, worden deze in beslag genomen; de verkoop wordt geschorst en verboden.

§ 11. — De ministeriele ambtenaar moet op de lijst welke door de Prokureur des Konings aan de inrichter van de verkoop werd terug bezorgd, aanduiden :

Dans les cas où il est matériellement impossible de disposer d'un local adéquat, il appartient au juge de paix du canton de désigner un local à cette fin et ce, sur proposition du bourgmestre de l'endroit.

Art. 5.

§ 1er. — Celui qui désire organiser une vente publique de marchandises usagées aux consommateurs est tenu de de signaler au procureur du Roi le lieu où se fera la vente.

A cet effet, il transmettra au Procureur du Roi au moins six jours avant la vente, une déclaration écrite en triple exemplaire.

Toute vente publique organisée doit se faire avec l'assistance d'un officier ministériel qui sera responsable de la sincérité des enchères, c'est-à-dire qu'il aura à veiller à ce qu'il ne soit pas vendu d'autres marchandises que celles reprises sur la déclaration remise au Procureur du Roi et visée à l'alinéa précédent.

§ 2. — Cette déclaration comportera :

- a) la description des marchandises;
- b) la numérotation des marchandises.

§ 3. — Les marchandises doivent être numérotées comme il est indiqué dans la déclaration.

§ 4. — La déclaration doit être accompagnée des certificats d'origine prévus par l'article 2 de la présente loi.

§ 5. — La vente se fera dans l'ordre indiqué dans la déclaration.

§ 6. — L'annonce publique de la vente publique ne peut faire mention de marchandises ne figurant pas dans la déclaration transmise au Procureur du Roi.

§ 7. — Le Procureur du Roi désigne deux experts par espèce de marchandises mise en vente. Ces experts seront choisis sur une liste double de candidats, établie par profession par les associations professionnelles provinciales représentatives. Cette liste est renouvelée tous les trois ans.

§ 8. — Après examen, les experts font un rapport qu'ils transmettent au Procureur du Roi. Le Procureur du Roi retourne ensuite à l'organisateur de la vente un exemplaire de la déclaration précitée, où sont rayées les marchandises qui ne peuvent être vendues.

§ 9. — Une copie de cette déclaration est adressée au receveur de l'enregistrement et des domaines du lieu où se fera la vente pour permettre à celui-ci d'exercer son contrôle.

§ 10. — Si des marchandises rayées de la liste destinée au Procureur du Roi ou qui ne figurent pas sur celle-ci, sont mises en vente ou vendues, elles sont confisquées; la vente est suspendue et interdite.

§ 11. — L'officier ministériel est tenu d'indiquer sur la liste que le Procureur du Roi aura retournée à l'organisateur de la vente :

- 1) De goederen welke werden verkocht;
- 2) Hun verkoopprijs;
- 3) De al dan niet betaling van de registratierechten op de verkochte goederen.

De ambtenaar ondertekent deze verklaring en overhandigt ze aan de Prokureur des Konings.

§ 12. — De Prokureur des Konings geeft, na de verkoop, de oorsprongsattesten van de niet-verkochte goederen aan de inrichter van de verkoop terug.

Art. 6.

§ 1. — Vallen niet onder artikel 1 :

- a) De openbare verkopen, voorgeschreven door de wet, of verricht op rechterlijk gezag, of door bergen van barmhartigheid of de openbare verkopen wegens sterfgeval;
- b) De openbare verkopen na stopzetting van elke beroepsactiviteit of in andere gevallen van noodzaak waarover de rechtbank van koophandel zal oordelen.

§ 2. — Deze openbare verkopen moeten plaats grijpen in de voorgeschreven vormen en door de daartoe bevoegde ministeriele ambtenaren en daarenboven, wat betreft de openbare verkopen bij stopzetting van elke beroepsactiviteit en in de andere gevallen van noodzaak, volgens de bepalingen van artikel 7.

Art. 7.

§ 1. — De openbare verkopen na stopzetting van elke beroepsactiviteit of in andere gevallen van noodzaak, zoals bepaald in artikel 6, § 1 b) van deze wet, mogen niet geschieden dan na voorafgaande toelating van het college van Burgemeester en Schepenen.

§ 2. — Deze toelating wordt verleend op aanvraag van de handelaar-eigenaar, met bijvoeging van een omstandige staat van de goederen, in dubbel opgemaakt.

§ 3. — De toelating mag slechts worden toegekend nadat het college van Burgemeester en Schepenen vastgesteld heeft dat het feit dat aanleiding geeft tot de verkoop door een Rechtbank van Koophandel als waar werd geoordeeld.

De toelating mag niet verleend worden indien de handelaar binnen de laatste vijf jaren hetzelfde voordeel reeds heeft genoten hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks, hetzij onder persoonlijke naam, hetzij als tussenpersoon.

Het feit dat aanleiding geeft tot de openbare verkoop wordt door het college van Burgemeester en Schepenen vastgesteld bij middel van de toelating.

§ 4. — Het college van Burgemeester en Schepenen duidt op de toelating de dag van aanvang van de openbare verkoop aan. De verkoop mag niet onderbroken worden tenzij op zon- en feestdagen.

§ 5. — In geval van verkoop na stopzetting van een beroepsactiviteit, moet hij gebeuren in de lokalen waarin de beroepsactiviteit gedurende ten minste één jaar werd uitgeoefend.

§ 6. — De toelating en de omstandige staat van de goederen moeten vermeld worden op de aanplakbrieven, die gehangen worden bij de deur, waar de verkoop moet plaats grijpen. Deze aanplakbrieven moeten minstens acht dagen vóór de verkoop worden uitgehangen en mogen slechts teruggenomen worden wanneer de verkoop volledig geëindigd is.

- 1) Quelles marchandises ont été vendues;
- 2) A quel prix elles ont été vendues;
- 3) Que les droits d'enregistrement des marchandises vendues ont été acquittés.

L'officier signe cette déclaration et la transmet au Procureur du Roi.

§ 12. — Après la vente, le Procureur du Roi remet à l'organisateur de la vente les certificats d'origine des marchandises non vendues.

Art. 6.

§ 1. — Ne sont pas visées par l'article premier :

- a) Les ventes publiques prescrites par la loi, ou faites par autorité de justice ou par les monts-de-piété, ou les ventes après décès;
- b) Les ventes publiques après cessation de toute activité professionnelle, ou dans les autres cas de nécessité dont l'appréciation sera soumise au tribunal de commerce.

§ 2. — Ces ventes publiques ne pourront être faites que dans les formes prescrites, et par les officiers ministériels ayant à ce qualité légale, et de plus, en ce qui concerne les ventes après cessation de toute activité professionnelle et dans les autres cas de nécessité, avec observation des formalités prescrites par l'article 7.

Art. 7.

§ 1. — Les ventes publiques après cessation de toute activité ou dans les autres cas de nécessité prévus par l'article 6, § 1er, litt. b), de la présente loi, ne pourront avoir lieu qu'autant qu'elles auront été préalablement autorisées par le collège des bourgmestre et échevins.

§ 2. — Cette autorisation sera délivrée sur la requête du commerçant propriétaire, à laquelle sera joint un état détaillé des marchandises, établi en double.

§ 3. — L'autorisation ne sera délivrée qu'après que le collège des bourgmestre et échevins aura reconnu que le fait qui donne lieu à la vente est réel et a été constaté par un tribunal de commerce.

L'autorisation ne peut être accordée si le commerçant a déjà bénéficié de la même faveur depuis cinq ans au moins, soit directement, soit indirectement, personnellement ou par personne interposée.

Le collège des bourgmestre et échevins constatera, par l'acte d'autorisation, le fait qui donne lieu à la vente.

§ 4. — Le collège des bourgmestre et échevins indiquera dans l'acte d'autorisation le jour où commencera la vente publique. La vente sera continuée sans désenparer, sauf les dimanches et jours fériés.

§ 5. — Si la vente a lieu par cessation d'activité professionnelle, elle se fera dans le local dans lequel l'activité professionnelle a été exercée pendant un an au moins.

§ 6. — L'autorisation et l'état détaillé des marchandises seront reproduits sur les affiches apposées à la porte du lieu où se fera la vente. Ces affiches seront rendues publiques huit jours au moins avant la vente, et ne pourront être retirées que lorsque la vente sera entièrement terminée.

Het college van Burgmeester en Schepenen moet zich uitspreken binnen de acht dagen na het indienen van de aanvraag. Degene aan wie de toelating geweigerd werd mag zich richten tot de bestendige deputatie van de provincieraad.

Art. 8.

Het is uitdrukkelijk verboden andere goederen, dan de goederen behorende tot het handelsfonds of tot het meubilair, te beschouwen als goederen die mogen verkocht worden krachtens artikel 6.

Art. 9.

Geen enkele vennootschap kan wegens staking van bedrijf, de bij artikel 7 vereiste toelating bekomen dan zo geen van de vennoten dezelfde handel voor eigen rekening voortzet; gebeurt het, dat een aandeelhouder ener vennootschap, die zulke toelating bekomen heeft en daarvan gebruik gemaakt heeft, voor eigen rekening binnen het jaar dezelfde handel herbegint, dan dienen de straffen, hierna vermeld, te worden toegepast.

Art. 10.

Elke overtreding van de in deze wet vastgestelde bepalingen, zal gestraft worden met het inbeslagnemen van de te koopgestelde goederen en daarenboven met een boete van 1.000 tot 20.000 frank, die hoofdelijk verschuldigd is door de verkoper en de openbare ambtenaar die hem heeft bijgestaan, onverminderd de schadeloosstelling.

Ingeval van herhaling binnen drie jaar wordt het maximum van de straf toegepast.

Art. 11.

Worden met dezelfde straffen gestraft :

De verkopers of openbare officieren, die wetens en wilens, goederen, die geen deel uitmaken van het handelsfonds of van het meubilair, bij de verkoop voegen, verricht op rechterlijk gezag, na overlijden, faillissement, stopzetten van handel of in andere gevallen van noodzakelijkheid bepaald bij artikel 6 van deze wet.

Art. 12.

Behalve de officieren en de ambtenaren van de gerechtelijke politie zijn de leden van de rijkswacht, de agenten van de gemeentepolitie, de inspecteurs en de controleurs van de Algemene Economische Inspectie en van het Bestuur van Middenstand bevoegd om de overtredingen van de bepalingen van deze wet op te sporen en vast te stellen.

Te dien einde hebben zij vrije toegang tot de inrichtingen en lokalen waarin de openbare verkoop wordt gehouden. Alle gevraagde inlichtingen moeten hun worden medegedeeld.

Art. 13.

De samengeordende wetten van 20 mei 1846, van 29 maart 1929 en van 16 augustus 1932, worden opgeheven.

Le collège des bourgmestre et échevins sera tenu de statuer dans la huitaine de la demande. Celui auquel l'autorisation aura été refusée pourra se pourvoir auprès de la députation permanente du Conseil Provincial.

Art. 8.

Il est expressément défendu de comprendre dans les ventes autorisées par l'article 6, des marchandises autres que celles qui font partie du fonds du commerce ou du mobilier que la vente concerne.

Art. 9.

Nulla société ne peut obtenir, pour cause de cessation de commerce, l'autorisation requise par l'article 7, qu'autant qu'aucun de ses membres ne continue le même commerce pour son compte; s'il arrive qu'un actionnaire ayant obtenu semblable autorisation et en ayant profité recommence le même commerce dans l'année pour son compte, il y aura lieu à l'application des peines prévues ci-après.

Art. 10.

Toute infraction aux dispositions de la présente loi sera punie de la confiscation des marchandises mises en vente et, en outre, d'une amende de 1.000 à 20.000 francs, qui sera prononcée solidairement, tant contre le vendeur que contre l'officier public qui l'aura assisté, sans préjudice des dommages-intérêts.

En cas de récidive dans les trois années, le maximum de la peine sera appliqué.

Art. 11.

Seront passibles des mêmes peines :

Les vendeurs ou officiers publics qui comprendraient sciemment, dans les ventes faites par autorité de justice, après décès, faillite, cessation de commerce, ou dans les autres cas de nécessité prévus par l'article 6 de la présente loi, les marchandises ne faisant pas partie du fonds ou du mobilier mis en vente.

Art. 12.

Outre les officiers et agents de la police judiciaire, les gendarmes, les agents de la police communale, les inspecteurs et les contrôleurs de l'Inspection générale économique et de l'Administration des Classes moyennes ont qualité pour rechercher et constater les infractions aux dispositions de la présente loi.

A cette fin, ils ont la libre entrée des établissements et locaux où les ventes publiques ont lieu. Tous renseignements qu'ils demandent, doivent leur être communiqués.

Art. 13.

Les lois coordonnées des 20 mai 1846, 29 mars 1929 et 16 août 1932 sont abrogées.

A. DE NOLF,
A. DE GRUYSE,
P. BECKMAN,
F. HERMANS,
F. TANGHE,
R. VAN ELSLANDE.